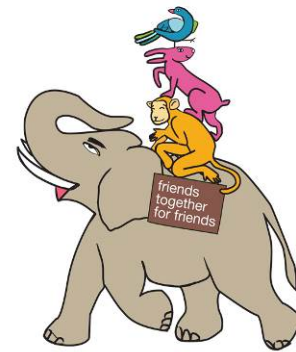

Sathiko Sath

Jaarverslag juli 2015 – juli 2016

Wanneer we het afgelopen jaar zouden willen samenvatten in slechts enkele woorden, dan komen we al snel uit op hectisch en verwarrend. De nasleep van de aardbevingen in april en mei bleef aan alle kanten voelbaar: de overheid bleek niet of nauwelijks in staat leiding te geven in het proces van wederopbouw. Het geld dat beloofd was aan de dakloze inwoners is nog steeds niet bij die mensen terechtgekomen, de prijzen schoten omhoog, de inflatie steeg even hard. Het mocht dan ook een wonder heten dat de nieuwe grondwet er ineens was, acht jaar na het aftreden van de koning. Maar dit heuglijke feit leidde een nieuwe ramp in. De bevolkingsgroep van de Madhesi, die aan de zuidgrens van Nepal woont, was het niet eens met de nieuwe districtenindeling en blokkeerde de grens met India met steun van hun stamgenoten in Noord-India. Nepal werd daardoor maandenlang afgesneden van de meest noodzakelijke levensbehoeften: gas, benzine, medicijnen, levensmiddelen. De Indiase en de Nepalese regering bleken niet in staat om tot een vergelijk te komen. Half februari forceerden Nepalese grensbewoners een letterlijke doorbraak. Merkwaaardig genoeg greep de overheid niet in. Eindelijk was Nepal weer 'vrij' en kon het leven zich beetje bij beetje hervatten, al bleef de aarde onrustig.

Sathiko Sath

Deze toestanden waren duidelijk van invloed op de kinderen en de medewerkers van Sathiko Sath. Ze bleven nog lange tijd bang. De school stelde dan ook vast dat de leerlingen concentratie misten. De manager van de huizen zag zich ook nog eens geconfronteerd met torenhoge prijzen. Maar gaandeweg pakten ze de draad weer op. Nepalezen zijn super-overlevers. Ook op ons, hier in Nederland, had deze situatie de nodige impact. Nagenoeg al onze nieuwsbrieven betroffen het Noodfonds! Dat betekent uiteraard niet dat we geen energie in het studiefonds stopten.

'Investeren in kinderen in arme landen is geen liefdadigheid, maar van absoluut belang voor de economische stabiliteit van de wereld.'

Louise Fresco, in *NRC Handelsblad*, 19 oktober 2016

De kinderen, de huizen en de school

Omdat er gedurende de eerste weken na de **aardbevingen** nog zulke hevige naschokken waren (vaak meer dan 5 op de schaal van Richter), waagde niemand in onze huizen het om boven in bed te slapen. Aanvankelijk sliep iedereen in tentjes. Later werden de matrassen naar beneden gesleept en werd de nacht doorgebracht in de grote gemeenschappelijke ruimte op de benedenverdieping. Het koken gebeurde in de open lucht. Eerst op gas, maar toen dat niet meer te krijgen was door de **economische boycot**, stonden de pannen te pruttelen op een houtvuur. De zorgouders Ratna en Reba sloegen zich hier doorheen met een bewonderenswaardige creativiteit, geholpen door de oudste kinderen.

Pas in februari was de toestand in de huizen weer redelijk normaal. Een paar van de jongste kinderen verbleven nog bij hun ouders op advies van onze psychologe.

Daarnaast kregen er drie kinderen met een heel eigen problematiek wat extra ondersteuning. Zo is er een jongetje dat nogal eens uit de band springt op school, terwijl hij in het hostel geen enkel probleem vormt. Hij is zich goed bewust van dit gedrag en vertelde zijn onderwijzer: 'Mijn hoofd wil het goede, maar iets in mij gaat de andere kant op. Ik wil dit zo graag veranderen.'

De **Little Angels' School** bleef na de aardbeving bijna een maand dicht. Mrs. Anju – zij heeft op school de SkS-kinderen onder haar hoede – vertelde hoe moeilijk het was geweest om de leerlingen weer geconcentreerd te krijgen. Toch waren de resultaten in maart, aan het eind van het schooljaar, nauwelijks zwakker dan anders. Alle SkS-kinderen waren geslaagd, een tiental echt met vlag en wimpel.

Dit jaar deed maar één kind, **Phurba Sherpa**, het afsluitende examen SLC (*School Leaving Certificate*) aan het eind van klas 10. Zij is geen sterke studente, maar ze zette alles op alles en slaagde. Op advies van de Nepal Youth Foundation zou ze een opleiding van anderhalf jaar doen voor assistent-verpleegkundige, met de garantie van een baan in haar dorp na het afstuderen. Het leek haar echt een goed idee en Ratna zocht een goede school voor haar. Maar toen gebeurde er iets waar niemand op gerekend had. Een oudere broer, werkzaam in Korea en toevallig in Nepal, kwam haar ophalen in het Sathiko Sath-huis. Hij vond die opleiding maar niets. Dan kon ze net zo goed naar haar dorp teruggaan en voor haar ouders zorgen. Phurba ging daarin mee. Niemand slaagde erin haar op andere gedachten te brengen. Met Ratna en het Nepalese bestuur spraken we af dat ze nog een jaar de tijd kreeg om op haar stappen terug te keren en alsnog die opleiding te gaan doen. Daarmee was het verhaal echter niet af. De broer besliste uiteindelijk dat Phurba, aangezien ze geslaagd was, toch maar naar 11+12 moest. Op grond van haar examencijfers was dit geen goede zaak. Sathiko Sath bekostigt het hoger secundair onderwijs alleen wanneer een kind minimaal 80% van de punten heeft behaald (zie: nieuwsbrief september 2015 en jaarverslag 2015). Daar zat Phurba ruim onder. Ze is uiteindelijk naar een andere school gegaan die een veel lager niveau heeft dan de LAS. Ook dit is Nepal: de ouders van Phurba zijn ongeletterd en dan neemt een oudere broer de beslissing. Als meisje heeft Phurba zich hierin geschikt.

Wat een verschil met **Sonam Sherpa**. Vorig jaar haalde hij zijn SLC met een percentage van ruim boven de 80%. Toch koos hij voor een driejarige *technische opleiding* waardoor hij meer kansen heeft op de arbeidsmarkt. Hij is zeer gemotiveerd; elke dag staat hij om vijf uur op om op tijd op

school te zijn, aan de andere kant van Kathmandu. Hij doet het uitstekend.

Die verdere opleiding blijft voor ons een groot punt van zorg. Het is zo moeilijk om de ouders ervan te overtuigen dat het in het voordeel van de kinderen (en van henzelf) is om een beroepsopleiding te volgen, zeker wanneer ze niet op hoog niveau presteren. We geven ze niet een opleiding om vervolgens werkloos te worden of slavenarbeid in het Midden-Oosten te gaan doen. Met een beroepsopleiding kan dat worden voorkomen.

Ieder jaar worden de drie **hostels gekeurd door de overheid**. Dat is een goede zaak, zeker na alle schandalen die de laatste jaren aan het licht kwamen over kindermisbruik in weeshuizen en hostels. De regels worden echter ieder jaar strenger. Zoals veel van onze lezers weten, zijn de kinderen verdeeld over drie huizen. In het eerste huis wonen de jongere kinderen, zowel jongens als meisjes, en de zorgouders. Het tweede is voor de oudere jongens. Het derde ligt vlak naast het eerste en is bestemd voor de oudere meisjes. Over het jongens- en het meisjeshuis deed de controleur niet moeilijk. Hij maakte wel bezwaar tegen de gemengde groep van de 'kleintjes'. Er moesten op zijn minst aparte jongens- en meisjestoiletten komen en de slaapzalen op verschillende verdiepingen, wat door de bouw van het huis onmogelijk is. Uiteindelijk doorstonden de hostels de keuring, wellicht dankzij een stevige brief van het Nederlandse bestuur waarin de waarde en zelfs de noodzaak bepleit werd om de huiselijke situatie zo dicht mogelijk te benaderen, zeker voor de kleintjes. Maar misschien wordt dat dit jaar moeilijker. We denken alvast na over een oplossing.

Kinderen zingen voor de verjaardag van Sata Soti Dong Tamang

Dit soort problemen sterken ons in de gedachte dat we niet te groot moeten worden. We denken na over het aantal dat op termijn het meest geschikt is. Aan het begin van het nieuwe schooljaar in april 2016 zagen we nog ruimte voor vier nieuwe kinderen, tenminste wanneer de Global Grant (vroeger Matching Grant) van Rotary International zou doorgaan. Op dat moment leek dat zo goed als zeker. Uiteindelijk namen we maar **twee nieuwe kinderen** aan, een jongen en een meisje. Nog twee andere waren aangemeld, maar die waren met hun 5 jaar beslist te jong. Zij zijn weer in hun dorpen. Maar goed dat het zo liep, want de Global Grant is een lang verhaal geworden dat nog altijd niet uit is (zie verder onder Financiën).

Daarnaast hebben we een **meisje te gast, Yangji Sherpa**. Zij komt van de stichting Milijuli (www.stichtingmilijuli.org), waarmee we al eerder contact hadden kort na de aardebeving. Deze

stichting bekommert zich om enkele dorpen in Okhaldungha (ook wel Sherpaland genoemd). Zij is niet speciaal gericht op onderwijs, maar de vorig jaar overleden stichter had ooit dit meisje onder zijn hoede genomen, samen met een ouder zusje. Zij verbleven met zijn tweetjes in Kathmandu in een kamer vlak bij hun school. De vader kwam af en toe kijken hoe het met ze ging. Dit bleek een onwenselijke situatie, zeker toen het oudere zusje met ingang van het nieuwe schooljaar weer naar haar dorp zou gaan en het jongste per se wilde blijven om naar school te kunnen. Milijuli nam toen contact op met ons. We kwamen uit op een goed convenant: Yangji kon terecht op de LAS en woont nu in ons hostel. Milijuli neemt de kosten van school en verblijf op zich. Yangji is helemaal opgenomen in de grote SkS-familie en doet het erg goed op school. Sathiko Sath heeft nu de zorg voor **57 kinderen: 28 meisjes en 29 jongens**.

De ouders en het Nepalese bestuur

Het blijft moeilijk om ouders te vinden die deel willen uitmaken van het Nepalese bestuur. Ze voelen zich erg onzeker omdat ze niet (goed) kunnen lezen en schrijven. Daardoor komt de verantwoordelijkheid steeds weer bij dezelfde mensen terecht. Dat is een onwenselijke situatie. Die hebben we vorig jaar proberen te doorbreken door voor alle ouders een driedaagse te organiseren, zodat zij beter zicht zouden krijgen op het leven van hun kinderen in de hostels en bij de LAS, en ook op de werkzaamheden van het bestuur. We hoopten zo dat het enthousiasme tijdens die dagen nieuwe bestuursleden zou opleveren. Helaas lukte dat niet. Telkens stuitten we op hun gevoel dit niet aan te kunnen. Bij ons bezoek in februari hebben we overlegd. De bestuursleden kwamen zelf met de vraag om op zoek te gaan naar **een professional** om hun gelederen te versterken. Maar in Nepal is een vrijwilliger in een bestuur een zeldzame vogel. Toch is het gelukt. Er is een dame bij gekomen, **Laxmi Shrestha**. Zij heeft gewerkt voor NGO's en is vaardig m.b.t. administratie en financiën. De Nepalese *board* is erg blij met haar en wij hier in Nederland niet minder, gezien haar positieve inbreng.

Vorig jaar kwam al naar voren dat het Nepalese bestuur vaak stuit op de grenzen van zijn bevoegdheden. Zij doen het uitvoerende werk en het Nederlandse bestuur faciliteert, zorgt met andere woorden dat er geld in het laatje komt. Maar hoe vrij is de Nepalese *board* in de besteding van het geld? En daarmee samenhangend, in hoeverre kan hij **zelfstandig besluiten nemen**? In februari – maart werden de eerste stappen gezet voor het schrijven van een handboek (*Policy and Procedure Manual*, kortweg PPM) waarin de wederzijdse taken, bevoegdheden en rechten worden beschreven. Deze klus is in Nepal opgepakt toen het Nederlandse bestuur daar was in het voorjaar.

Het Nederlandse bestuur

Het Nederlandse bestuur heeft in het afgelopen jaar vaker vergaderd dan doorgaans het geval is. Hierin speelde het Noodfonds een rol van betekenis (zie hieronder). Er moesten grote besluiten worden genomen en knopen doorgehakt.

Daarnaast zijn er natuurlijk de lopende zaken. Elk bestuurslid heeft zijn/haar taak en plek. De contacten met Nepal zijn intensief. Niet alleen wordt er regelmatig gemaïld en gebeld, bestuursleden reizen ook naar Nepal om daar *face to face* te overleggen en besluiten te nemen. In oktober 2015 waren Frans van Meerwijk en Bertie Schonk in Kathmandu. In februari 2016 waren Hilde Noë en Bertie Schonk er opnieuw. In feite gaat er niets boven het directe menselijke contact. We proberen de kosten van deze reizen binnen de perken te houden, bijvoorbeeld door ze te combineren met trekkings. Ook als dat niet lukt, beperken we de kosten voor Sathiko Sath tot een

minimum.

Net als de Nepalese board ging ook het Nederlandse bestuur aan de slag met het eerdergenoemde handboek (PPM). We hopen dat we eind december, in overleg met Nepal, beide delen van het PPM, het Nepalese en het Nederlandse, kunnen samenvoegen.

Het schrijven van dit *Manual* maakte veel los. De kernvraag was: hoe zien we de toekomst van Sathiko Sath? Vragen die hier nauw mee samenhangen gaan over het werven van fondsen en over de duurzaamheid van ons project. Op dit alles valt uiteraard niet zo snel een antwoord te geven, maar dit meerjarenbeleid houdt ons behoorlijk bezig. In de komende tijd zult u hier zeker meer over horen.

Het Noodfonds

Het is eerder al herhaaldelijk naar voren gekomen: het Noodfonds heeft ons tussen half juli 2015 en half juli 2016 behoorlijk in zijn greep gehouden, terwijl dat toch niet onze *core business* is. Maar we zijn er vol enthousiasme aan begonnen en willen het ook goed afronden.

In het jaarverslag van vorig jaar en in de Nieuwsbrief van september 2015 valt te lezen hoe we de zaken hebben aangepakt. De voortgang van het fonds valt vooral te lezen in de *updates* Noodfonds (zie de website). In dit overzicht halen we alleen de belangrijkste zaken naar voren:

- Al vroeg in het hele proces besloten het Nederlandse bestuur en HT Wandelreizen om niet te kiezen voor *first relief*. We zijn hiervoor onvoldoende toegerust.
- De volgende belangrijke keuze was die voor *Community Projects* in de dorpen waar onze kinderen vandaan komen, en niet voor individuele hulp. Er werd een stuurgroep (*Steering Committee*) aangesteld die op prospectie naar de dorpen zou gaan om van de bewoners zelf te horen wat ze het meest nodig hadden. Leden van de Rotary Club Jawalakhel uit Kathmandu namen de supervisie geheel vrijwillig op zich. Iedereen is daarbij aan regels gebonden (zie het Handboek *Rebuilding Fund 2015* op de website). Onze voorzitter Frans van Meerwijk heeft een substantiële bijdrage geleverd aan het tot stand komen van het waterdichte regelsysteem.
- In dat handboek staat ook alle informatie over het tijdpad (*Action Plan – Flow Chart*). Wie daarnaar kijkt en de gegevens vergelijkt met wat er in de korte nieuwsbriefjes staat, zal vaststellen dat we achterlopen op dat schema. De zwaarstwegende oorzaak ligt in de economische boycot bij de Indiase grens. Daarnaast eiste de overheid dat iedereen die meewerkte aan herbouw, zich aan haar regels hield. Alleen duurde het tot april 2016 voor die regels er kwamen.
- Vervolgens deed diezelfde overheid behoorlijk moeilijk bij het verlenen van de verschuldigde *permits*. De ambtenaren bleken nogal eens van elkaar te verschillen in hun interpretaties.
- Op 28 februari 2016 maakten het *steering committee* en de twee Nederlandse bestuursleden in Kathmandu een prioriteringslijst van de dertien mogelijke projecten. Er werd goed op gelet dat elk district waar de Sathiko Sath-kinderen vandaan komen een project kreeg toebedeeld. Op grond van een eerst grove schatting van de kosten verwacht het *committee* dat vermoedelijk zes van de dertien projecten kunnen worden uitgevoerd.
- Er werd een manager aangesteld, Himal Ghimire. Hij is per 1 april aan de slag gegaan. Het is zijn taak alles te coördineren en te zorgen voor de *permits*. Hij zocht ook een ingenieur die elk project tot op de roepie begroot, waarna de plaatselijke overheid nogmaals de zaak moet bevestigen. De verwachting is dat de eigenlijke uitvoering van de werken half november van start kan gaan na de feestdagen Dashain en Tihar.
- Het project dat bovenaan de lijst stond, was een gezondheidscentrum in Khalte waarvan 20.000 mensen profiteren. De overheid wilde het echter veel groter dan gepland. Gezien de kosten wordt dit centrum voorlopig niet gebouwd, maar we zijn aan het kijken of we andere fondsen kunnen vinden die dit alsnog voor hun rekening willen nemen. Het is té belangrijk.

Zoals eerder gezegd bouwen we geen huizen voor individuen, om plausibele redenen. Maar het gaat ons aan het hart dat de huizen van veel van onze kinderen niet kunnen worden herbouwd omdat hun ouders over onvoldoende inkomen beschikken.

We proberen daar toch iets aan te doen. We zijn inmiddels in gesprek met de stichting Mondiale Woonhulp. Samen bekijken we of zij een aantal huizen in Nepal kunnen herbouwen, vooral voor de armste bewoners. Wordt vervolgd.

Al met al rekenen we erop dat we in het voorjaar van 2017 werkelijk kunnen zien wat er tot stand is gebracht.

Financiën en donaties

Onze penningmeester Jantine Bouma doet onze financiële toestand uit de doeken in een korte toelichting aan het eind van dit verslag. De volledige jaarrekening zal binnenkort te vinden zijn op onze website.

Gelukkig zijn er nog steeds instanties die ons eenmalig of zelfs ieder jaar ondersteunen met een substantiële gift. Ons bestuurslid Irene van Elten probeert iedere keer opnieuw om nieuwe vermogensfondsen te vinden, en dat lukt haar met enige regelmaat. Dit werk kost echt veel tijd en geduld. In dat kader is de donatie van de stichting Kringloopwinkel Re-Sell Westland het vermelden waard gezien het bijzondere karakter ervan. Ieder jaar kiest deze winkel voor tweedehands spullen ervoor de winst die ze maken te verdelen over een aantal projecten. Irene diende een aanvraag in. En we hoorden bij de gelukkigen. Ons bestuurslid Taco Remmers heeft op 28 mei in 's Gravenzande de cheque ontvangen namens Sathiko Sath.

Daarnaast betekenen de periodieke schenkers heel veel voor ons. Zij leggen zich gedurende vijf jaar vast voor een vast bedrag per jaar. Hun bijdrage vormt een financieel fundament voor onze stichting. We zijn dan ook op zoek naar nieuwe periodieke schenkers zodat ons draagvlak groter wordt.

We krijgen ook regelmatig donaties van sympathisanten die iets te vieren hebben en die het leuk vinden om giften voor Sathiko Sath te vragen in plaats van zelf cadeaus te ontvangen. Ook zij zijn van grote betekenis.

En dan zijn er al die kleinere giften die bij elkaar toch weer een aardig bedrag vormen.

De Rotaryclub Groningen-Oost blijft een bijzondere supporter van Sathiko Sath, in dubbele betekenis van het woord. Dat de leden hun sympathie omzetten in acties doet zowel onszelf als onze financiën goed. Samen met hun zusterclub Münster-St. Mauritz en de Rotaryclub Jawalakhel uit Kathmandu zetten zij zich ook dit jaar in voor het verwerven van een Global Grant (eerder Matching Grant genoemd), de derde op rij. Toen de aanvraag helemaal rond was, bleken er veranderingen in de regelgeving te zijn. Rotary International wil de door haar gesteunde projecten meer *sustainable* zien. Voor goed onderwijs zorgen heeft op zichzelf een duurzaam karakter (het is een manier om kinderen uit de armoedespiraal te tillen). Maar het gevaar zit erin dat er in de dorpen waar de kinderen vandaan komen, toch niet zo veel ten goede verandert. Op dit moment bekijken we hoe we de aanvraag zodanig kunnen aanpassen dat zowel ons eigen project als de gevraagde *sustainability* gerealiseerd kan worden.

Dank

Het jaarverslag is altijd een goede gelegenheid om alle schenkers van harte te danken voor hun bijdrage. We herhalen het iedere keer, maar het is echt zo: zonder hen kunnen we niets. We doen ons uiterste best om al dat geld zo goed mogelijk te besteden. Dat betekent ook telkens opnieuw nadenken over de koers die we willen varen. Het houdt ook in dat we ons er terdege van bewust zijn dat, als we onze plannen willen uitvoeren, we ons netwerk van gulle gevers verder moeten uitbreiden. Ook dat kunnen we niet alleen; uw hulp is daarbij welkom. Vertel anderen over Sathiko Sath en moedig ze aan om ons te steunen.

Klein nieuws

- Sathiko Sath had een eigen stand op de bergsportdag van de NKBV op 13 maart.
- Op 24 april waren we ook aanwezig op de Nepal-dag in Delft. Deze wordt jaarlijks georganiseerd door het Nepalese consulaat. Het thema van dit jaar was de wederopbouw na de aardbeving. Dat sprak ons uiteraard aan.
- We hebben dit jaar een poging gedaan genomineerd te worden voor de Charity Awards, een wedstrijd die *NRC Handelsblad* ieder jaar uitschrijft in juli. De uitslag daarvan is pas eind augustus.

En de toekomst ...

Kijkend naar het lijstje van vorig jaar, dan is heel wat daarvan gerealiseerd in de periode juli 2015 – juli 2016, of het is volop in uitvoering.

Voor het komende jaar is het onze diepste wens dat het Noodfonds het concrete eindresultaat kan laten zien.

Naast het voltooiën van het PPM wordt het een belangrijk doel om de ouders van de Sathiko Sath-kinderen nog meer te betrekken bij ons project, zodat de kinderen zelf op een passende plek terecht komen. We denken er daarom over om ook de ouders op een of andere manier te onderwijzen.

Ook de Sathiko Sath-kinderen willen niets liever dan alles uit hun leven halen.

Goed onderwijs is een onmisbare hulp bij het waarmaken van die droom!

Steun ze. Steun Sathiko Sath.

Korte toelichting op de JAARREKENING 2015/2016

Toelichting op de baten en lasten uit de concept-jaarrekening 2015/2016 zoals deze in onze opdracht door Sai & Schut Registeraccountants te Groningen is samengesteld en op 22 december 2016 is vastgesteld en goedgekeurd door het bestuur van de Stichting.

De jaarrekening heeft betrekking op de periode van 15 juli 2015 tot en met 14 juli 2016.

Baten

Lijfrentescheningen en periodieke giften

Ten opzichte van 2014/2015 werden er minder inkomsten gerealiseerd, te weten € 16.932 tegenover € 20.725. Het aantal periodieke schenkers is helaas gedaald van 31 in 2015 naar 27 in 2016.

Donaties bedrijven/instellingen/fondsen

Ook deze baten zijn lager, te weten € 21.424, tegenover € 32.504 in 2014/2015. Overigens maken de donaties die bedoeld zijn als bijdrage in de kosten voor de komende jaren geen deel uit van deze post. Die inkomsten staan op de balans onder vooruit ontvangen donaties.

Donaties particulieren

Deze inkomsten zijn € 11.075 en daarmee € 4.142 hoger dan in 2014/2015. De inkomsten komen voornamelijk voort uit spontane acties, waardoor deze post moeilijk is te voorspellen.

Donaties noodfonds

In dit boekjaar zijn er nog donaties voor het noodfonds geweest ad € 22.573.

Lasten

Sathiko Sath Nepal

De overdrachten aan Sathiko Sath Nepal zijn gestegen van € 35.604 tot € 42.000. Dit is deels veroorzaakt door het aflopen van de eerste Matching Grant van de Rotary, waardoor die bijdrage in de kosten is weggevallen, en deels door de prijsstijgingen in Nepal.

Voor inzicht in de besteding van de overdrachten door Sathiko Sath Nepal wordt verwezen naar de samenvatting van de (door Baker Tilly Accountants goedgekeurde) jaarrekening van Sathiko Sath Nepal die als bijlage in onze uitgebreide jaarrekening zal zijn opgenomen.

School- en collegegelden

Deze lasten zijn ten opzichte van vorig jaar gestegen van € 15.084 naar € 19.353. Het schoolgeld van de Little Angels' School is in 2016 € 630 per leerling, net als in 2015. In deze jaarrekening is het in juni 2015 betaalde schoolgeld voor 32 kinderen voor 9/12e verantwoord en het in maart 2016 betaalde schoolgeld voor 26 kinderen voor 3/12e (omdat het schooljaar van 15 april tot 15 april loopt). Naast het schoolgeld van de Little Angels' School zijn ook de collegegelden voor twee studenten aan de Whitehouse School of Hotel Management hier verantwoord.

Wellicht ten overvloede: het schoolgeld voor 27 kinderen is door de Rotary Club rechtstreeks overgemaakt naar de Little Angels' School. Zie verder onder het kopje *Ter afsluiting*.

Noodfonds

Het betreft hier voorbereidingskosten die door de programmamanager in Nepal zijn gemaakt.

Overige bedrijfslasten

De uitgaven zijn ten opzichte van 2014/2015 gestegen van € 4.872 naar € 8.363, wat vooral is veroorzaakt door reis- en verblijfkosten van twee bestuursleden in Kathmandu in het voorjaar van 2015.

Resultaat

De rekening van baten en lasten 2015/2016 resulteert in een tekort van € 5.822. Dit is ten opzichte van 2014/2015 een heel verschil, maar in dat jaar speelden de donaties voor het Noodfonds een rol van betekenis.

	Realisatie 2015/2016	Realisatie 2014/2015	Vershil
Totale baten	€ 72.853	€ 209.664	- €136.811
Totale lasten	€ 78.735	€ 60.273	€ 18.462
Vershil	- € 5.882	€ 149.391	- €155.273

Overig

Beleid en verloop reserves

Het bestuur heeft in 2015 besloten om de via het Noodfonds ontvangen donaties afzonderlijk te reserveren voor de toekomstige uitgaven in dat kader.

Het overige resultaat wordt verrekend met het eigen vermogen (stichtingskapitaal), dat bedoeld is voor de eigen doelstellingen van Sathiko Sath. In het jaar 2015/2016 resulteert dit in een afname van het eigen vermogen met € 19.655.

	Stand 15-7-2015	Resultaatbestemming	Stand 14-7-2016
Stichtingskapitaal	€ 104.599	- € 19.655	€ 84.944
Noodfonds	€ 144.715	€ 13.773	€ 158.488
Totaal	€ 249.314	- € 5.882	€ 243.432

Beleid inzake overheadkosten

Op 14 januari 2016 heeft het bestuur het volgende beleid vastgesteld: de overheadkosten voor besteding van gelden uit respectievelijk het Studiefonds SkS Nederland en het Noodfonds zullen tot een minimum worden beperkt. Wat onder overheadkosten wordt begrepen is in datzelfde besluit vastgelegd.

Percentage besteed aan doelstelling, werving en overhead

	2016	2015	2014
Besteding aan doelstelling in % van totale baten*	89%	92%	91%
Besteding aan wervingskosten in % van baten uit eigen fondswerving	-	-	-
Besteding aan overheadkosten in % van totale lasten	9%	5%	7%

* *Exclusief rentebaten en inclusief verrekeningen met reserves.*

Kosten eigen fondsenwerving als percentage van de baten uit eigen fondsenwerving

De kosten van eigen fondsenwerving, uitgedrukt in procenten van de baten uit eigen fondsenwerving (dus zonder rentebaten), zijn in 2015/2016 nihil en vallen dus ruim binnen de CBF-richtlijn van maximaal 25%.

Ter afsluiting

Anders dan voorgaande jaren hebben we het boekjaar negatief afgesloten. Bij de vorige jaarrekening werd al geschetst dat er, bij gelijkblijvende inkomsten, door het wegvallen van de bijdrage van de Rotary Club (deels per 2017 en deels per 2018) met ingang van het boekjaar 2017/2018 een tekort zou ontstaan.

Nu de inkomsten in dit boekjaar met € 10.731 zijn afgenomen én de kosten zijn toegenomen, is het moment waarop we het eigen vermogen moeten aanspreken eerder aangebroken.

Op dit moment draagt de Rotary Club aanzienlijk bij in de kosten van het onderwijs (27 kinderen) en de kosten van inwoning (9 kinderen). Deze bijdrage is echter voor maximaal vijf jaar, daarna komen de kosten volledig voor rekening van Sathiko Sath. De bijdrage van de Rotary Club is niet zichtbaar in onze jaarrekening omdat deze via de Rotary Club in Nepal beschikbaar wordt gesteld aan Sathiko Sath Nepal.

We moeten dus nóg actiever gaan zoeken naar inkomsten, omdat we ons tot doel hebben gesteld minimaal het primair en lager secundair onderwijs van onze kinderen te bekostigen. Het bereiken en behouden van een sluitende exploitatie is voor ons niet voldoende: het opbouwen van een vermogen is net zo belangrijk om onze belofte aan de kinderen de komende jaren te kunnen inlossen en eventueel nog nieuwe kinderen te kunnen opnemen.

Jantine Bouma, penningmeester